

Era arșiță. Era atât de cald, încât până și cerul se decolorase. Vuiiau cicadele.
Pe malul unei bălți, o fecioară roșcată, îmbrăcată într-o rochie simplă, spăla rufe. Storcea și întindea la uscat cearceafurile albe, iar picăturile de apă zburau prin iarbă ca scânteile.
Dar oare cine o urmărea din ascunziș?

După copac era ascuns un înger care privea cu luare-aminte: era sau nu era ea?
Ridicându-se pe vârful picioarelor, fecioara roșcată a aranjat pe funie ultimul cearceaf, a înhățat coșul gol și a plecat, pierzându-se printre ierburile arse de soare.
Da, era chiar Maria – tânăra soție a tâmplarului Iosif!
Încredințat, îngerul a pășit în urma ei, rupând o floare din cele ce creșteau pe marginea cărării.

